

Ta nhớ những người chết sông chết biển

Những người đi lính đã đi

Sau ngày 30 Tháng Tư 1975, cộng miền Nam vẫn khẩn tang. Trên bàn thờ của mỗi gia đình, ngoài ông bà, cha mẹ chết vì tuổi già, đã có những khuôn mặt trẻ, những người lính quân phục chết trên hay bà con mất tích trong những ngày di tản hỗn loạn, trên tất cả bãi biển của miền Trung, không những trên tỉnh lộ 7B từ Phú Bình vào đến Ninh Hòa mà còn trên tất cả miền nước ngoài của đất nước. Tất cả những người chết đều là những người lính miền Nam đang cầm súng chiến đấu ở Cộng Sản hay tháo chạy hỗn loạn vì nghe tin Cộng Sản sắp đến. Phấn loạn những người chết đều bắt đầu vui vẻ đi cấy, đốt đá, trong bom đạn không ai còn lo lắng cho ai.

Không những chúng ta chỉ có những vết thương đã thấm sát đẫm giọt tròn khít, mà còn có hàng nghìn chiến sĩ vô danh chết trong giờ phút tàn cuộc vì không chịu lùi một bước hay lùi một bước trong tay hay viên đạn bắn vào đầu, trong bom cày đất cùng. Chúng ta có biết hay còn nhớ đến những người lính thời không?

Bây giờ đã 34 năm rồi, chúng ta còn phải đi tìm những vết tích trong những ngày cuối Tháng Tư năm đó. Họ nằm rải rác trên bãi biển, bên cánh rừng, trên mặt con đường đất đỏ, thân thể nhẹ vờn chuồn về phía trước, bỏ lại nơi ghê sợ dưới sát đẫm sau lưng, nơi ghê sợ cái ác, cái tàn bạo mà chỉ mỗi nghe đến những người ta đã rùng mình bắt chước. Cái ác đó là những chuyện đau đớn nông thôn, những vết chân đạp thây của Mậu Thân, của những người lính tàn bạo trong những vùng tranh giành tranh sáng mang tên Việt Cộng. Cái ác đó là nơi ám ảnh những năm của 45-50, với những tiếng chó sủa trong đêm, đèn buốt sáng thây xác người trôi sông hay những người bắt giữ đêm qua, đang đứng chờ đợi một mặt mặt chỉu trên đường làng, giữa chợ huyện, mang tên Việt Minh.

Cái ác đó là chế độ tàn bạo di dân, những người ta dùng đến những bạo và tước đoạt của người quy, để trấn áp những người bất đồng chính kiến. Cái ác đó kéo dài cho đến thời kỳ gọi là văn minh, hiện đại. Khi miền Nam sắp đổ và Saigon đầu hàng, không những chế độ tàn bạo kêu gọi hòa hợp hòa giải qua thông báo của cái gọi là Chính Phủ Cách Mạng Lâm Thời Miền Nam Việt Nam và sau đó là của các Ủy Ban Quân Quản địa phương, binh lính và sĩ quan “ngụy” được về quê làm ăn, Cộng Sản bắt đầu mặt mặt chỉu thù tàn ác. Tránh né mặt mặt chỉu “tổ máu” to lớn, Cộng Sản tìm cách trấn áp bằng cách giết.

Tôi Đß An, Biên Hòa, ba toán thám sát của Biệt Kích Dù 81, sau khi buông súng đầu hàng ngày 5 Tháng Năm 1975 tôi đã phải ng, mất tám anh em bị Việt Cộng bắt giam, bắt đối, sau đó bị bắt nhß tß trôi sông. Những xác của anh em sau đó bị sinh thß nên Việt Cộng bắt dân vß lên chôn đß theo bờ sông Đßng Nai, còn 8 xác anh em khác đã bị chôn tßp thß trong một cái giếng bị hoang. Hai thám sát khác cũng đã bị đánh chết sau khi đã vào nhà tù. Những dân đã phải ng đã chết ng kißn nhßng không dám nói ra, và không ai dám xây mộ hay đặt bia kß niệm, chỉ còn một đßu: chß đß Cộng Sản sắp đß trß c khi các nhân chứng qua đß. Tôi Qußng Ngãi, nhißu đßng viên mất đßng chính trị đã bị bắt, thay vì đã đi “tßp trung cßi tßo” nhß chiêu bài, họ bị đưa về phía biên và bị chôn sống. Nhißu thân nhân theo dõi, đã đánh đầu vùng chôn những này, những nßu họ tß tß, vùng đất này sẽ bị san bằng và con cháu những nß nhân sẽ không bao giờ tìm đß c nßm xßng của những người đã khuất, nên đành nín lặng. Nhißu nhân viên cảnh sát đß bị bắt hay viên chức của phải ng, người nhà bị bắt ngày giờ đi trình dißn “hßc tßp”, những không bao giờ có tin tß c đß thăm nuôi, và cß nhiên là không bao giờ có ngày về. Đó là chế độ “đánh người đi, những phải giữ người đi”.

Đßi với những người chứng đß sau ngày 30 Tháng Tám 1975, Cộng Sản thßng tay đàn áp dùng án tß hình để bßp ý chí của những người tranh đấu. Hội Từ Nhân Chính Trị & Tôn Giáo Việt Nam đang có danh sách 300 tù nhân miền Nam bị án tß hình, trong đó những tên tußi chúng ta không thể quên như các L.M. Nguyễn Hữu Nghß, Trần Hữu Hißu hay như hai phßn là chủ Trßng Ánh Loan chủ tịch Phßc Quốc bị xß tß i hßng thuß c Bastos Khánh Hội Tháng Năm 1975, chủ Trần Thanh Lan bị xß tß hình trong lúc có thai tháng đúng vào ngày Vu Lan! Chủ Thißu Tá Nhß y Dù Nguyễn Văn Viên, đã anh dũng bị cß tß i pháp trßng, người anh là L.M. Nguyễn Văn Vàng bị kết án chung thân và chết trong xà lim của trß i tù “thung lũng tß thßn” Xuân Phßc. Đßi Tá Hộ Ngß c Cộng, Trung Tá Võ Vàng, Thißu Tá Nguyễn Đß c Xích, Đßi Ủy Quách Đß c Thanh... đầu là nß nhân của chính sách trị thù man rß của Cộng Sản. Chúng ta không thể không nhớ tên tußi quá lớn này.

Chúng ta có bị bắt bao người yêu nß c đã chết trong những trß i tßp trung mang danh “cßi tßo” của Cộng Sản đßng lên cß hai miền Nam Bắc vì đối rßt, bị nhß tß, kißt sßc, mà hißn nay nhißu anh em, nßm xßng tàn còn lßu lß c trong những vùng rừng núi xa xôi, chßa về đß c với gia đình.

Vì không thể sống với chế độ Cộng Sản, hàng trăm nghìn người đã tìm cách vượt biên, vượt biên giờ đã ra đi, những hai phần ba đã không bao giờ đßn đß c bßn bß tß do. Trong một gia đình chúng ta, gia đình nào lßi không có bà con ruột thịt xa gßn bß vùi thß trên biên cß hay giờ a núi rừng. Nhißu gia đình đã chết trßn cha mẹ, con cái, anh em trên một chiếc thuyền mßng manh giữa biển khơi. Có gia đình mất hết con. Những mất anh, kß mất chị. Có tìm hiểu chuyện trò đßn đßn chúng ta mới thấy những mất mát, những niềm đau bị giữ kín, ít khi mußn phơi bày. Cuộc sống xô đẩy một gia đình cußn trôi theo dòng đời, tang tóc thßng đß c giữ kín sau

Tháng Tư, nghĩ đến những người đã chết

Tác Giả: Huy Phäng

Thứ Hai, 27 Tháng 4 Năm 2009 01:34

Những người chết từ hơn ba mươi năm nay, từ ngày miền Nam được gọi là “giải phóng”: chắc có “đội quân M” là thua, còn chúng ta không biết Nam hay Bắc đâu là anh em, những người thắng trận” những người nói nhân nghĩa của kẻ thắng trận. Cái ác đã thắng và đi đâu thì nó đã thua, những người đi đi lại lại không ngừng nguy hiểm.

Quả thật, sau khi Cộng Sản tiến chiếm miền Nam không có việc “tắm máu”, những người chết từ miền Nam đã chết dưới chôn mòn trong sự trơ trẽn tình vì từ từ tập trung đến việc xô đẩy hàng trăm nghìn người ra biển khơi. Chúng ta chắc hẳn có được một con số thống kê về những người đã chết vì chế độ Cộng Sản. Những người đài loan niếm nỗi nhân Cộng Sản có thể đã được đưa lên một mặt nào đó trên trái đất, những người trong mái gia đình người Việt đâu đã có một những người đài. Chúng ta qua rồi con người chóng quên, để những hình ảnh này phai nhạt cùng năm tháng, những người chỉ có khung ảnh người quá cố phải bị thời gian trên bàn thờ của mái gia đình.

Ba mươi bốn năm đã trôi qua, những người già lâu lâu đã chết đi mang niềm tuyệt vọng của có một ngày về quê hương, những người đã trở lại lên gác nhưng không biết gì đến dĩ vãng. Những người đã chết sẽ không chết được, khi những người còn sống có cuộc đời đáng sống. Chúng ta không những những người đã chết mà còn những người đang sống, đó là những người bình miền Nam những người quê nhà, những người gia đình một cha, một mẹ, một anh em trong cuộc chiến để cho chúng ta có được ngày hôm nay.

Mong anh em, bạn bè, sống khôn thác thiêng, phù hộ để trị cho đất nước qua cơn đại nạn.